

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 1999/44/EY,
annettu 25 päivänä toukokuuta 1999,
kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 95 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾, ottaen huomioon sovittelukomitean 18 päivänä maaliskuuta 1999 hyväksymän yhteisen ehdotuksen,

sekä katsovat, että

- 1) perustamissopimuksen 153 artiklan 1 ja 3 kohdan mukaisesti yhteisön olisi myötävaikutettava korkeatasoisen kuluttajasuojan toteuttamiseen toimenpiteillä, jotka se toteuttaa 95 artiklan nojalla,
- 2) sisämarkkinat käsittävät alueen, jolla ei ole sisäisiä rajoja ja jolla tavaroiden, henkilöiden, palvelujen ja pääomien vapaa liikkuvuus taataan; tavaroiden vapaa liikkuvuus koskee paitsi elinkeinotoimintaa harjoittavia henkilöitä myös yksityisiä henkilöitä; se merkitsee, että yhdessä jäsenvaltiossa asuvien kuluttajien on voitava tehdä ostoksensa toisen jäsenvaltion alueella kulutustavaroiden kauppaa koskevien kohtuullisten yhdenmukaisten vähimmäissääntöjen perusteella,
- 3) kulutustavaroiden kauppaa koskevat jäsenvaltioiden lainsäädännöt ovat varsin erilaisia, mistä seuraa, että kulutustavaroiden kansalliset markkinat ovat erilaiset ja ettei myyjien välinen kilpailu voi vääristyä,
- 4) kuluttajalla, joka haluaa hyötyä suuren markkina-alueen eduista hankkimalla tavaroita muista jäsenvaltioista kuin siit, jossa hän asuu, on perustava merkitys sisämarkkinoiden toteutumisessa; rajojen keinotekoinen uudelleen luominen ja markkinoiden jakautuminen olisi pyrittävä estämään; uudet viestintätekniikat, jotka mahdollistavat helpon pääsyn muiden jäsenvaltioiden tai kolmansien maiden jakelujärjestelmiin ovat lisänneet huomattavasti näitä kuluttajien saatavilla olevia mahdollisuuksia; se, ettei kulutustavaroiden kauppaa koskevien sääntöjen vähimmäistasoa ole yhdenmukaistettu, saattaa haitata uusien etäviestintätekniikoiden avulla käytävän tavarakaupan kehittämistä,
- 5) kuluttajien oikeudet turvaavan yhteisen vähimmäissääntöön vahvistaminen, joka on voimassa yhteisön alueella tavarantoiminnan ostopaikasta riippumatta, lisää kuluttajien luottamusta ja heidän mahdollisuuksiaan hyötyä sisämarkkinoiden eduista parhaalla mahdollisella tavalla,
- 6) kuluttajien suurimmat vaikeudet ja myyjien kanssa syntyvien ristiriitojen pääasialliset aiheet koskevat sitä, ettei tavara ole sopimuksen mukainen; tämän vuoksi olisi lähennettävä kulutustavarantoimintaa koskevia kansallisia lakeja näiltä osin puuttumatta kuitenkaan niihin kansallisen lain säännöksiin ja periaatteisiin, jotka koskevat sopimusperusteista ja sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta,
- 7) tavarantoiminnan on ennen kaikkea oltava sopimuksessa yksilöidyn mukainen; sopimuksenmukaisuuden periaatteen voidaan katsoa olevan yhteinen eri kansallisille oikeusperinteille; tietyissä kansallisissa oikeusperinteissä ei ehkä ole mahdollista nojautua yksinomaan tähän periaatteen kuluttajan vähimmäissuojan takaamiseksi; varsinkin näissä oikeusperinteissä täydentävät kansalliset säännökset voivat olla käyttökelpoisia kuluttajan suojan takaamiseksi silloin, kun osapuolet eivät ole sopineet nimenomaisista sopimusehdoista tai ovat sopineet ehdoista tai tehneet sopimuksia, joilla välittömästi tai välillisesti syrjäytetään kuluttajan oikeudet tai rajoitetaan niitä ja jotka, siinä laajuudessa kuin kyseiset oikeudet perustuvat tähän direktiiviin, eivät sido kuluttajaa,
- 8) sopimuksenmukaisuuden periaatteen soveltamisen helpottamiseksi on tarpeen ottaa käyttöön yleisimpiä tilanteita koskeva kumottavissa oleva sopimuksenmukaisuuden oletus; oletus ei rajoita sopimusvapauden periaatetta; lisäksi oletuksessa mainittuja osatekijöitä voidaan käyttää tavaroiden virheellisuuden määrittelyssä silloin, kun nimenomaisia sopimusehdoita ei ole sekä silloin, kun vähimmäislausetta sovelletaan; laatu ja ominaisuudet, joita kuluttaja voi kohtuudella edellyttää, riippuvat muun muassa siitä, ovatko tavarat uusia vai käytettyjä; oletuksessa mainitut tekijät ovat kumulatiivisia; jos tapauksen olosuhteista johtuen jokin erityinen tekijä on selvästi asiaan kuulumaton, oletuksen muita tekijöitä sovelletaan siitä huolimatta,
- 9) myyjän olisi oltava suoraan vastuussa kuluttajalle tavarantoiminnan sopimuksenmukaisuudesta; tämä on jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksissä vallitseva perinteinen ratkaisu; myyjän olisi kuitenkin voitava vaatia oikaisua kansallisen lainsäädännön mukaisesti valmistajalta,

⁽¹⁾ EYVL C 307, 16.10.1996, s. 8 ja EYVL C 148, 14.5.1998, s. 12.

⁽²⁾ EYVL C 66, 3.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 10. maaliskuuta 1998, (EYVL C 104, 6.4.1998, s. 30), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 24. syyskuuta 1998 (EYVL C 333, 30.10.1998, s. 46), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 17. joulukuuta 1998 (EYVL C 98, 9.4.1999, s. 226), Euroopan parlamentin päätös, tehty 5. toukokuuta 1999, neuvoston päätös, tehty 17. toukokuuta 1999.

- saman sopimusketjun aiemmalta tavaran myyjältä tai muulta välittäjältä, paitsi jos hän on sopinut luopuvansa tästä oikeudestaan; tämä direktiivi ei vaikuta myyjän, valmistajan, aikaisemman myyjän tai jonkin muun välittäjän välisen sopimusvapauden periaatteeseen; siitä, keneltä ja kuinka myyjä voi vaatia korvausta, on säädetävä kansallisessa lainsäädännössä,
- 10) jos tavara on virheellinen, kuluttajalla olisi oltava oikeus saada tavara saatetuksi sopimuksenmukaiseksi vastikkeetta joko valintansa mukaan korjaamalla tai vaihtamalla tai, jos tällaista oikaisua ei suoriteta, saada hinanalennusta tai purkaa kauppa,
- 11) kuluttaja voi ensi sijassa vaatia myyjää korjaamaan tai vaihtamaan tavaran, paitsi jos tällainen oikaisu olisi mahdoton tai epäsuhtainen; olisi määritettävä objektiivisesti, milloin oikaisua on pidettävä epäsuhtaisena; oikaisu voi olla epäsuhtainen, jos siitä muuhun oikaisutapaan verrattuna aiheutuisi kohtuuttomia kustannuksia; jotta kustannuksia olisi pidettävä kohtuuttomina, oikaisun kustannusten olisi oltava huomattavasti korkeammat kuin muun oikaisutavan kustannukset,
- 12) kun tavara on virheellinen, myyjä voi aina tarjota kuluttajalle sovintoon pääsemiseksi jotain käytettävissä olevaa oikaisutapaa; kuluttaja päättää kyseisen ehdotuksen hyväksymisestä tai hylkäämisestä,
- 13) jotta kuluttajilla olisi mahdollisuus hyötyä sisämarkkinoista ja ostaa kulutustavaroita jossain toisessa jäsenvaltiossa, olisi suositeltava, että useammassa jäsenvaltiossa markkinoitujen kulutustavaroiden valmistaja kuluttajien etujen vuoksi liittää tuotteeseen luettelon, jossa on vähintään yksi yhteydenotto-osoite kustakin jäsenvaltiosta, jossa kyseistä tavaraa markkinoidaan,
- 14) viittaukset luovutuksen ajankohtaan eivät merkitse sitä, että jäsenvaltioiden olisi muutettava vaaranvastuun siirtymistä koskevia sääntöjään,
- 15) jäsenvaltiot voivat säätää, että kuluttajalle tulevaa hyvitystä voidaan alentaa sen hyödyn huomioon ottamiseksi, minkä kuluttaja on tavarasta saanut sen jälkeen, kun tavara on luovutettu hänelle; kaupan purkamista koskevista yksityiskohtaisista järjestelyistä voidaan säätää kansallisessa lainsäädännössä,
- 16) käytettyjen tavaroiden erikoisluonteen vuoksi niitä on tavallisesti mahdoton vaihtaa; kuluttajalla ei siten yleisesti ole kyseisten tavaroiden vaihto-oikeutta; jäsenvaltiot voivat tällaisten tavaroiden kaupassa sallia, että osapuolet sopivat lyhyemmästä vastuujasta,
- 17) on aiheellista rajoittaa aikaa, jona myyjä on vastuussa tavarassa luovutushetkellä olleesta virheestä; jäsenvaltiot voivat myös asettaa kuluttajan oikeuksien käyttämiselle vanhentumisaajan, edellyttäen, että se on vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä; jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään, että vanhentumisaika alkaa muusta ajankohdasta kuin luovutushetkestä, kansallisessa lainsäädännössä säädetyn vanhentumisaajan kokonaispitäen on oltava vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä,
- 18) jäsenvaltiot voivat säätää sen määräajan keskeytymisestä tai katkeamisesta jonka kuluessa virheiden on ilmentävä, sekä tarvittaessa vanhentumisajasta kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti silloin, kun tavara korjataan tai vaihdetaan tai myyjän ja kuluttajan välillä käydään sovintoratkaisuun tähtääviä neuvotteluja,
- 19) jäsenvaltioiden olisi voitava asettaa määräaika, jonka kuluessa kuluttajan on ilmoitettava myyjälle virheestä; jäsenvaltiot saavat taata kuluttajalle korkeamman suojan tason olemalla ottamatta käyttöön tällaista velvoitetta; kuluttajilla olisi joka tapauksessa koko yhteisön alueella oltava ainakin kaksi kuukautta aikaa ilmoittaa myyjälle virheestä,
- 20) jäsenvaltioiden olisi huolehdittava, että kyseisillä ilmoittamisajoilla ei aseteta muualta kuin omasta jäsenvaltiostaan ostavia kuluttajia epäedullisempaan asemaan; jäsenvaltioiden olisi ilmoitettava komissiolle siitä, miten ne ovat soveltaneet tätä säännöstä; komission olisi seurattava tämän säännöksen eri soveltamistapojen vaikutusta kuluttajiin ja sisämarkkinoihin; muiden jäsenvaltioiden, kuluttajien ja kuluttajajärjestöjen koko yhteisön alueella olisi saatava tiedot jäsenvaltioiden käytännöstä; yhteen veto kaikkien jäsenvaltioiden tilanteesta olisi siten julkaistava *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*,
- 21) yleisesti noudatettu käytäntö joidenkin tavaraluokkien osalta on, että myyjät tai valmistajat tarjoavat tuotteilleen takuita kaikkien tietyn määräajan kuluessa ilmenevien virheiden varalta; tämä käytäntö voi lisätä kilpailua markkinoilla; vaikka nämä takuut ovat luvallisia markkinoituneita, niillä ei saa johtaa kuluttajaa harhaan; sen varmistamiseksi, ettei kuluttajaa harhauteta, takuissa olisi oltava tietyt tiedot, mukaan lukien ilmoitus siitä, että takuulla ei ole vaikutusta kuluttajan laillisiin oikeuksiin,
- 22) osapuolet eivät saa yhteisestä sopimuksesta rajoittaa tai syrjäyttää kuluttajille taattuja oikeuksia, sillä muuten oikeussuoja tehtäisiin tyhjäksi; tätä periaatetta olisi sovellettava myös lausekkeisiin, joiden mukaan kuluttaja olisi

- tiennyt kaikista kulutustavaran virheistä kaupantekohetkellä; tähän direktiiviin perustuvaa kuluttajansuojaa ei saa heikentää sillä perusteella, että muun kuin jäsenvaltion laki on valittu sopimukseen sovellettavaksi laiksi,
- 23) tämän alan lainsäädäntö ja oikeuskäytäntö eri jäsenvaltioissa ilmentävät kasvavaa kiinnostusta taata kuluttajansuojan korkea taso; tämän kehityksen ja tämän direktiivin täytäntöönpanosta saatavan kokemuksen perusteella saattaa osoittautua tarpeelliseksi suunnitella pidemmälle ulottuvaa yhdenmukaistamista säätämällä erityisesti valmistajan suorasta vastuusta hänen vastuulleen olevien virheiden osalta,
- 24) jäsenvaltioilla on oltava mahdollisuus antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalalla tiukempia säännöksiä vielä korkeamman kuluttajansuojan tason takaamiseksi,
- 25) tuomioistuinten ulkopuolisiin kuluttajariitoja ratkaiseviin elimiin sovellettavista periaatteista 30 päivänä maaliskuuta 1998 annetun komission suosituksen⁽¹⁾ mukaan jäsenvaltiot voivat perustaa elimiä, jotka huolehtivat kansallisten ja rajat ylittävien valitusten puolueettomasta ja tehokkaasta käsittelystä ja joita kuluttajat voivat käyttää välittäjinä, ja
- 26) kuluttajien yhteisten etujen suojaamiseksi tämä direktiivi on aiheellista lisätä kuluttajien etujen suojaamista tarkoittavista kieltokanteista 19 päivänä toukokuuta 1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/27/EY⁽²⁾ liitteessä olevaan direktiiviluetteloon,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Soveltamisala ja määritelmät

1. Tämän direktiivin tavoitteena on kuluttajien yhdenmukaisen vähimmäissuojan takaamiseksi sisämarkkinoilla lähentää jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, jotka koskevat kulutustavaroiden kauppaa ja takuita koskevia tiettyjä seikkoja.
2. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:
- a) "kuluttajalla" luonnollista henkilöä, joka tämän direktiivin kattamia sopimuksia tehdessään toimii muussa tarkoituksessa kuin elinkeinonsa harjoittamiseksi;
- b) "kulutustavaralla" irtainta esinettä, lukuun ottamatta:
- tavaraa, joka myydään pakkohuutokaupalla tai muuten lain nojalla,
 - vettä ja kaasua, jos niitä ei pidetä kaupan tiettyinä tilavuutena tai määrättyinä määrinä,

— sähköä;

- c) "myyjällä" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka sopimuksen nojalla myy elinkeinotoimintaansa harjoittaessaan kulutustavaroita;
- d) "tuottajalla" kulutustavaran valmistajaa tai sitä, joka tuo kulutustavaran yhteisön alueelle taikka sitä, joka esiintyy tuottajana liittämällä kulutustavaraan nimensä, tavaramerkkinsä tai muun erottuvan tunnuksensa;
- e) "takuulla" myyjän tai tuottajan kuluttajalle ilman lisäkorvausta antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata kulutustavara taikka muulla tavoin huolehtia kulutustavarasta, jos se ei vastaa takuuilmoituksessa tai kulutustavaraa koskevassa mainonnassa esitettyjä ominaisuuksia;
- f) "korjaamisella" tavarantoimittajan saattamista kauppasopimuksen mukaiseksi, jos tavarassa on virhe.
3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että "kulutustavariihin" eivät sisälly julkisessa huutokaupassa myydyt käytetyt tavarat, jos kuluttajilla on tilaisuus osallistua kaupantekoon henkilökohtaisesti.
4. Sopimusta, joka koskee valmistettavan tai tuotettavan kulutustavaran toimittamista, pidetään myös tässä direktiivissä tarkoitettuna kauppasopimuksena.

2 artikla

Sopimuksenmukaisuus

1. Myyjän on luovutettava kulutustavarat kuluttajalle kauppasopimuksen mukaisina.
2. Kulutustavaroiden oletetaan olevan sopimuksen mukaisia, jos:
- a) ne ovat myyjän niistä antaman kuvauksen mukaisia ja niillä on samat ominaisuudet kuin myyjän kuluttajalle esittämällä näytteellä tai mallilla;
- b) ne soveltuvat siihen erityiseen tarkoitukseen, johon kuluttaja niitä tarvitsee, jonka kuluttaja on sopimuksen tekoaiheena saattanut myyjän tietoon, ja jonka myyjä on hyväksynyt;
- c) ne soveltuvat tarkoituksiin, joihin vastaavanlaisia tavaroita yleensä käytetään;
- d) niiden laatu ja ominaisuudet ovat sellaisia kuin vastaavanlaisilla tavaroilla tavanomaisesti ja joita kuluttaja voi kohtuudella edellyttää ottaen huomioon tavaroiden luonne sekä myyjän, tuottajan tai tämän edustajan erityisesti mainoksissa tai päällyksmerkinnöissä niistä antamat tavaroiden erityisiä ominaisuuksia koskevat julkiset maininnat.
3. Tätä artiklaa sovellettaessa virhettä ei katsota olevan, jos kuluttaja sopimuksentekohetkellä tiesi tai hänen olisi kohtuudella pitänyt tietää virheestä, tai jos virhe on johtunut kuluttajan toimittamista aineista tai tarvikkeista.

⁽¹⁾ EYVL L 115, 17.4.1998, s. 31.

⁽²⁾ EYVL L 166, 11.6.1998, s. 51.

4. Myyjä ei ole vastuussa 2 kohdan d alakohdassa tarkoitettuja julkisista maininnoista, jos hän

- osoittaa, että hän ei tiennyt eikä kohtuudella olisi voinut tietää kyseisestä maininnasta,
- osoittaa, että kyseinen maininta on oikaistu viimeistään sopimuksentekohetkellä,
- osoittaa, että kyseinen maininta ei ole voinut vaikuttaa päätökseen ostaa kulutustavaroita.

5. Kulutustavaran virheellisestä asennuksesta johtuva virheellisyys rinnastetaan kulutustavaran virheeseen, jos asennus sisältyy kauppasopimukseen ja tavaran on asentanut myyjä tai se on asennettu myyjän vastuulla. Tämä koskee myös tapausta, jossa kuluttaja on asentanut tavaran, joka on tarkoitettu kuluttajan asennettavaksi, ja jossa virheellinen asennus johtuu asennusohjeiden puutteellisuudesta.

3 artikla

Kuluttajan oikeudet

1. Myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka on olemassa tavaran luovutushetkellä.

2. Virheen johdosta kuluttajalla on oikeus saada tavara saatetuksi sopimuksen mukaiseksi vastikkeetta korjaamalla tai vaihtamalla tavara 3 kohdan mukaisesti taikka saada asianmukainen hinnanalennus tai purkaa sopimus kyseisten tavaroiden osalta 5 ja 6 kohdan mukaisesti.

3. Ensi sijassa kuluttaja voi vaatia myyjää korjaamaan tai vaihtamaan tavaran, molemmissa tapauksissa vastikkeetta, jollei tämä ole mahdotonta tai epäsuhtaista.

Oikaisua pidetään epäsuhtaisena, jos siitä aiheutuu myyjälle kustannuksia, jotka vaihtoehtoiseen oikaisuutapaan verrattuna ovat kohtuuttomia ottaen huomioon

- tavaran arvo, jos se olisi sopimuksen mukainen,
- virheen merkitys ja
- voitaisiinko asia oikaista vaihtoehtoisella tavalla aiheuttamatta kuluttajalle huomattavaa haittaa.

Korjaaminen tai vaihtaminen on tehtävä kohtuullisen ajan kuluessa ja aiheuttamatta kuluttajalle huomattavaa haittaa ottaen huomioon tavaran luonne ja se tarkoitus, jota varten kuluttaja hankki tavaran.

4. Edellä 2 ja 3 kohdassa olevalla ilmauksella "vastikkeetta" tarkoitetaan tavaran sopimuksen mukaiseksi saattamisesta aiheutuvia välttämättömiä kuluja, erityisesti lähetyskuluja sekä työ- ja materiaalikustannuksia.

5. Kuluttaja voi vaatia asianmukaista hinnanalennusta tai purkaa kaupan

- jos kuluttajalla ei ole oikeutta vaatia korjaamista eikä vaihtamista, tai

— jos myyjä ei ole suorittanut oikaisua kohtuullisen ajan kuluessa, tai

- myyjä ei ole suorittanut oikaisua aiheuttamatta kuluttajalle huomattavaa haittaa.

6. Kuluttajalla ei ole oikeutta purkaa kauppaa, jos virhe on vähäinen.

4 artikla

Takautumisoikeus

Jos tavaran lopullinen myyjä on vastuussa kuluttajalle virheestä, joka johtuu tavaran valmistajan, saman sopimusketjun aikaisemman myyjän tai jonkin muun välittäjän toiminnasta tai laiminlyönnistä, tavaran lopullisella myyjällä on oikeus vaatia oikaisua vastuussa olevalta sopimusketjun osapuolelta. Kansallisessa lainsäädännössä säädetään, keneltä vastuussa olevalta henkilöltä tai olevalta henkilöltä lopullinen myyjä voi vaatia oikaisua, sekä oikaisuun tarvittavista toimituksista ja siihen liittyvistä ehdoista.

5 artikla

Määräajat

1. Myyjän katsotaan olevan 3 artiklan mukaan vastuussa, jos virhe ilmenee kahden vuoden kuluessa tavaran luovutuksesta. Jos 3 artiklan 2 kohdassa säädettyjä oikeuksia koskee kansallisen lainsäädännön nojalla vanhentumisaika, tämän ajan on oltava vähintään kaksi vuotta luovutushetkestä.

2. Jäsenvaltiot voivat säätää, että kuluttajan on voidakseen käyttää oikeuksiaan ilmoitettava myyjälle virheestä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun hän havaitsi kyseisen virheen.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle tämän kohdan soveltamisesta. Komissio seuraa tämän jäsenvaltioilla olevan vaihtoehdon vaikutusta kuluttajiin ja sisämarkkinoihin.

Komissio laatii viimeistään 7 päivänä tammikuuta 2003 kertomuksen siitä, miten jäsenvaltiot ovat soveltaneet tätä kohtaa. Kertomus julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

3. Jollei toisin osoiteta, kuuden kuukauden kuluessa tavaran luovutushetkestä ilmenevän virheen oletetaan olleen olemassa luovutushetkellä, jollei tämä oletus ole tavaran tai virheen luonteen vastainen.

6 artikla

Takuut

1. Takuun on oltava takuun antajaa oikeudellisesti sitova takuutodistuksessa ja takuuseen liittyvässä mainonnassa ilmaistuin edellytyksin.

2. Takuussa on:

- todettava, että kuluttajalla on sovellettavan kulutustavaroitten kauppaa koskevan kansallisen lainsäädännön mukaiset lailliset oikeudet ja täsmennettävä, että takuulla ei ole vaikutusta näihin oikeuksiin,
- mainittava selvästi ja ymmärrettävästi takuun sisältö sekä ne olennaiset tiedot, jotka ovat tarpeen takuun nojalla esitettäviä vaatimuksia varten, erityisesti takuun voimassaoloaika ja alueellinen ulottuvuus sekä takuun antajan nimi ja osoite.

3. Kuluttajan pyynnöstä takuu on annettava kirjallisena tai muulla kuluttajan käytettävissä ja saatavissa olevalla pysyvällä tavalla.

4. Jäsenvaltio, jossa kulutustavaroita markkinoidaan, saa perustamissopimuksen määräyksiä noudattaen säätää, että sen alueella takuu on laadittava yhdellä tai useammalla jäsenvaltion yhteisön virallisista kielistä määräämällä kielellä.

5. Takuun pätevytyteen ei vaikuta se, että takuu ei täytä 2, 3 tai 4 kohdan vaatimuksia; kuluttaja voi silti vedota takuuseen ja vaatia, että takuehtoja noudatetaan.

7 artikla

Pakottavuus

1. Sellaiset sopimusehdot tai sopimukset, joista on sovittu myyjän kanssa ennen kuin virhe on saatettu hänen tietoonsa ja joilla suoraan tai välillisesti syrjäytetään tai rajoitetaan tähän direktiiviin perustuvia oikeuksia, eivät sido kuluttajaa kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että myyjä ja kuluttaja voivat käytetyn tavaran kaupassa sopia ehdoista tai tehdä sopimuksia, joiden mukaan myyjän vastuu-aika on lyhyempi kuin 5 artiklan 1 kohdassa säädetään. Tällaisen lyhyemmän määräajan on oltava vähintään vuosi.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kuluttajat eivät jäisi ilman tämän direktiivin mukaista suojaa silloin, kun sopimuksella on läheinen liittymä jäsenvaltioiden alueeseen ja sopimukseen sovellettavaksi laiksi valitaan muun kuin jäsenvaltion laki.

8 artikla

Kansallinen lainsäädäntö ja vähimmäissuoja

1. Tähän direktiiviin perustuvien oikeuksien käyttäminen ei rajoita muita oikeuksia, joihin kuluttaja voi vedota sopimukseen perustuvaa tai sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevien kansallisten säännösten perusteella.

2. Jäsenvaltiot voivat antaa tai pitää voimassa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia perustamissopimuksen mukaisia tiukempia säännöksiä varmistaakseen kuluttajansuojan korkeamman tason.

9 artikla

Jäsenvaltioiden on toteutettava aiheellisia toimenpiteitä huolehtiakseen siitä, että kuluttajille tiedotetaan kansallisesta lainsäädännöstä, jolla tämä direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja niiden on tarvittaessa rohkaistava eri ammattilajijärjestöjä tiedottamaan kuluttajille heidän oikeuksistaan.

10 artikla

Direktiivin 98/27/EY liitettä täydennetään seuraavasti:

”10. Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 1999/44/EY, annettu 25 päivänä toukokuuta 1999, kulutus-tavaroitten kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista (EYVL L 171, 7.7.1999, s. 12).”.

11 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2002. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuja kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

12 artikla

Tarkastelu

Komissio tarkastelee tämän direktiivin soveltamista viimeistään 7 päivänä heinäkuuta 2006, sekä toimittaa kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle. Kertomuksessa tarkastellaan muun muassa tuottajan suoran vastuun käyttöönottoa ja kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia.

13 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

14 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 25 päivänä toukokuuta 1999.

Euroopan parlamentin puolesta

Neuvoston puolesta

J. M. GIL-ROBLES

H. EICHEL

Puheenjohtaja

Puheenjohtaja